



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 618/2023-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Miroslava Duriša (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Libora Duľu v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľa [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného Advokátskou kanceláriou Ettore & Niess s. r. o., Živnostenská 2, Bratislava, v mene ktorej koná advokát JUDr. Peter Škriečka, proti uzneseniu Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 9Cdo/220/2022 z 22. júna 2023 takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

### **O d ô v o d n e n i e :**

#### **I.**

#### **Ústavná sťažnosť sťažovateľa a skutkový stav veci**

1. Sťažovateľ označený v záhlaví tohto uznesenia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 27. septembra 2023 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) napadnutým uznesením najvyššieho súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovateľ navrhuje zrušenie napadnutého uznesenia a vrátenie veci na ďalšie konanie, ako aj náhradu trov konania.

2. Z ústavnej sťažnosti a príloh k nej priložených vyplýva, že sťažovateľ bol stranou v konaní vedenom Okresným súdom Bratislava II (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 58C/165/2012 v procesnom postavení žalovaného, proti ktorému sa pôvodne žalobkyňa [REDAKOVANÉ] (neskôr právna nástupkyňa [REDAKOVANÉ]), domáhala zaplatenia sumy 43 453,11 eur s príslušenstvom z titulu bezdôvodného obohatenia, ktoré vzniklo užívaním celej spoločnej veci (predmetnej nehnuteľnosti) bez platne uzavretej dohody a bez súhlasu

ostatných spoluvlastníkov, a to nad rozsah spoluvlastníckeho podielu sťažovateľa bez právneho dôvodu. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 58C/165/2012 zo 14. júna 2017 žalobe v časti istiny v sume 32 595,20 eur s príslušenstvom vyhovel (výrok I), v zostávajúcej časti o zaplatenie sumy 10 857,91 eur s príslušenstvom žalobu zamietol (výrok II) a žalobkyni priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 52 % (výrok III). Okresný súd považoval za preukázané, že sťažovateľ v období od 3. mája 2011 do 31. decembra 2011 užíval bezodplatne predmetnú nehnuteľnosť (rozsudky okresného súdu sp. zn. 12C/44/2012 a sp. zn. 13C/21/2012), pričom uvedené vyplynulo aj z výpovedí svedkov v tomto konaní, a to [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ], ktorí v konaní zhodne vypovedali, že do predmetnej nehnuteľnosti sa v rozhodnom období nedalo dostať, keďže bola zabarikádovaná. Okresný súd konštatoval, že sťažovateľ nepredložil žiadny dôkaz vylučujúci uvedenú skutočnosť, pričom záznam z obhliadky, ktorý predložil, je z 3. septembra 2014, t. j. tri roky po období, za ktoré si žalobkyňa uplatňuje v konaní svoj nárok, a teda nepreukazuje, že v relevantnom období mala žalobkyňa umožnené užívanie nehnuteľnosti v rozsahu jej spoluvlastníckeho podielu.

3. Na odvolanie bol rozsudok okresného súdu zo 14. júna 2017 v napadnutých výrokoch I a III potvrdený ako vecne správny rozsudkom Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 2Co/22/2018 z 13. apríla 2022. Krajský súd v podstatnom konštatoval, že záver okresného súdu o tom, že žalobkyňa bola z užívania predmetnej nehnuteľnosti vylúčená, keďže sťažovateľ jej znepriístupnil spoločnú nehnuteľnosť tým, že od 3. mája 2011 uzamkol centrálny vstup do spoločnej budovy a začal ju fyzicky užívať, má oporu vo výsledkoch vykonaného dokazovania, ktoré okresný súd vyhodnotil v ich vzájomnej súvislosti a správne sa vysporiadal aj s výpoveďami svedkov. Skutočnosť, že v rozhodnom období boli pomery k predmetnej nehnuteľnosti také, že právnej predchodkyni žalobkyne sa pre správanie sťažovateľa neumožňovalo realizovať právo užívania predmetnej nehnuteľnosti, bola potvrdená svedeckými výpoveďami z 22. februára 2013, t. j. približne rok a pol od fyzického obsadenia priestorov predmetnej nehnuteľnosti (č. l. 108), z ktorých vyplynula okolnosť nemožnosti dostať sa do predmetnej nehnuteľnosti, keďže objekt bol zabeďnený. Krajský súd zdôraznil, že okresný súd správne posúdil a vyhodnotil zodpovednosť strán sporu za splnenie procesnej povinnosti preukázať svoje tvrdenia, jeho záver je správne založený na konštatovaní o unesení dôkazného bremena žalobkyňou k preukázaniu uplatňovaného nároku pri skutkovom zistení, že sťažovateľ v rozhodnom čase užíval celú predmetnú nehnuteľnosť tým, že žalobkyni vytvoril také podmienky, že v rozhodnej dobe užívať predmetnú nehnuteľnosť nemohla. Opak nie je možné vyvodit' ani zo záznamu z obhliadky nehnuteľnosti z 3. septembra 2014. Skutočnosť, že majoritný spoluvlastník mal k času obhliadky prístup do časti predmetnej nehnuteľnosti a že pri obhliadke predniesol vyjadrenie o tom, že časť predmetnej nehnuteľnosti nie je od 3. mája 2011 užívaná, nesvedčí v prospech záveru, že aj v rozhodnej dobe pred troch rokov sťažovateľ neužíval celú nehnuteľnosť, resp. že v rozhodnej dobe v užívaní nehnuteľnosti spoluvlastníkovi nebránil. S prihliadnutím na označený časový posun predmetný listinný dôkaz nie je spôsobilý zvrátiť poznatky získané zo svedeckých výpovedí, na ktorých vyvrátenie sťažovateľ iný dôkazný návrh nepredniesol.

4. Napadnutým uznesením najvyššieho súdu bolo dovolanie podané sťažovateľom proti rozhodnutiu odvolacieho súdu odmietnuté. Namietanú vadu zmätočnosti podľa § 420 písm. f) Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“) najvyšší súd nezistil, pričom v podstatnom uviedol, že rozhodnutie oboch súdov nižších inštancií dovolací súd vyhodnotil v ich vzájomnej jednote a dospel k záveru, že odvolací súd rozhodujúci o opravnom prostriedku odvolateľa sa vysporiadal s právne relevantnou argumentáciou odvolateľa adekvátne a preskúmateľne, pričom zvýraznil, že súd prvej inštancie sa v odôvodnení svojho rozhodnutia zaoberal vyhodnotením skutkového stavu, ako aj právnymi závermi, na ktoré odkázal i odvolací súd. Odvolací súd podrobne opísal zistený skutkový stav, hodnotenie dôkazov súdom prvej inštancie a toto hodnotenie dôkazov zároveň podrobil odvolaciemu prieskumu, reagujúc na odvolacie námietky sťažovateľa podstatné pre posúdenie veci. Dovolací súd dospel k záveru, že námietky sťažovateľa smerujúce k arbitrárnosti odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku nemajú reálny odraz v skutočnom odôvodnení rozhodnutí súdov oboch nižších inštancií v tejto veci.

5. Osobitne k námietkam sťažovateľa týkajúcim sa zisteného skutkového stavu a hodnotenia dôkazov súdmi nižších inštancií dovolací súd uviedol, že tieto nie sú bez relevantných skutočností spôsobilé založiť prípustnosť dovolania pre tzv. vadu zmätočnosti v procesnom postupe odvolacieho súdu. Zvýraznil, že prieskum skutkových zistení nespočíva v prehodnocovaní skutkového stavu, ale len v kontrole postupu súdu pri procese jeho zisťovania. V rámci tejto kontroly dovolací súd síce má možnosť vyhodnotiť a posúdiť, či konanie nie je postihnuté rôznymi závažnými deficitmi v dokazovaní a či konajúcimi súdmi prijaté skutkové závery nie sú svojvoľné, neudržateľné alebo prijaté v zrejmom omyle, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces, čím by mohlo dôjsť k vade zmätočnosti, avšak tieto vady v prerokúvanej veci najvyšší súd nezistil.

## II.

### Argumentácia sťažovateľa

6. Sťažovateľ argumentuje, že z textu rozhodnutia odvolacieho súdu je zrejmé, že odvolací súd sa žiadnym spôsobom nevysporiadal s tým, že súd prvej inštancie dospel ku kľúčovému skutkovému záveru na základe rozhodnutí z iných konaní, ktoré v odôvodnení svojho rozhodnutia ani riadne neidentifikoval. V rozhodnutí odvolacieho súdu sú ako dôkazy, na základe ktorých bol prijatý kľúčový skutkový záver, prezentované výlučne svedecké výpovede svedkov [REDACTED] a [REDACTED], a to aj napriek tomu, že na tieto súd prvej inštancie poukazoval len podporne.

7. Záver krajského súdu o tom, že skutkové okolnosti vyplývajúce zo záznamu z obhliadky nesvedčia v prospech sťažovateľa, je v extrémnom rozpore s pravidlami logického myslenia a rovnako svojvoľný a nepreskúmateľný.

8. V dovolaní sťažovateľ jasne a zrozumiteľne uviedol, v čom spočíva arbitrárnosť a nepreskúmateľnosť rozhodnutí súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu, pričom už na prvý pohľad je zrejmé, že dovolací súd rezignoval na svoju povinnosť preskúmať dovolateľom uvádzané výhrady týkajúce sa arbitrárnosti rozhodnutí nižších súdov, keďže ani v jedinej vete nereagoval na konkrétnu dovolaciu argumentáciu sťažovateľa týkajúcu sa arbitrárnosti kľúčového skutkového záveru.

9. Sťažovateľ akcentuje, že dovolací súd nie je oprávnený dovolanie odmietnuť bez odôvodnenia. Vždy je povinný uviesť dôvod svojho rozhodnutia, aj keď mu § 451 ods. 3 CSP umožňuje uviesť dôvod odmietnutia len stručne. Pokiaľ súd prvej inštancie a ani odvolací súd neposkytli sťažovateľovi relevantné odpovede na zásadné otázky týkajúce sa kľúčového skutkového záveru, bol dovolací súd povinný v napadnutom uznesení aspoň stručne uviesť, z akého dôvodu nepovažuje rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu ku kľúčovému skutkovému záveru za arbitrárny a nepreskúmateľný, resp. ktorú konkrétnu časť rozhodnutia odvolacieho súdu považuje za takú, ktorá poskytla sťažovateľovi relevantné odpovede. Rovnako mal dovolací súd sťažovateľovi odpovedať na to, prečo aproboval extrémne nelogický záver súdov nižších inštancií, ktorý odvodili zo záznamu z obhliadky ako dôkazu, ktorý podľa sťažovateľa kľúčový skutkový záver priamo vyvracal.

### III.

#### **Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti**

10. Podstatou ústavnej sťažnosti je námietka porušenia práv na súdnu ochranu a na spravodlivé súdne konanie napadnutým uznesením najvyššieho súdu, ktoré považuje sťažovateľ za arbitrárne, keďže v ňom chýba uvedenie dôvodov, pre ktoré najvyšší súd nepovažuje rozhodnutie odvolacieho súdu vo vzťahu ku kľúčovému skutkovému záveru za arbitrárne a nepreskúmateľné, resp. uvedenie toho, ktorú konkrétnu časť rozhodnutia odvolacieho súdu považuje za takú, ktorá poskytla sťažovateľovi relevantné odpovede.

11. Ústavný súd ústavnú sťažnosť sťažovateľa predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 56 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) a zisťoval, či ústavná sťažnosť obsahuje všeobecné náležitosti podania (§ 39 zákona o ústavnom súde), všeobecné náležitosti návrhu na začatie konania (§ 43 zákona o ústavnom súde), osobitné náležitosti ústavnej sťažnosti (§ 123, § 124 a § 132 ods. 1 a 2 zákona o ústavnom súde) a či nie sú dané dôvody na jej odmietnutie podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

12. V súvislosti s predmetom ústavného prieskumu, ktorým je rozhodnutie vydané v rámci dovolacieho konania, ústavný súd akcentuje, že otázka posúdenia, či sú splnené podmienky, za ktorých sa môže uskutočniť dovolacie konanie, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, nie do právomoci ústavného súdu (napr. IV. ÚS 238/07, IV. ÚS 499/2011, IV. ÚS 161/2012, II. ÚS 98/2017). Otázka posúdenia prípustnosti dovolania je vnímaná ústavným súdom primárne ako otázka interpretácie (obyčajného) zákona a v tomto smere sa najvyššiemu súdu ponecháva značná autonómia s tým, že vyriešenie tejto otázky samo osebe nemôže viesť k záveru o porušení práva sťažovateľa (napr. II. ÚS 324/2010, II. ÚS 410/2016), samozrejme, za predpokladu, že ide o riešenie ústavne udržateľné (IV. ÚS 198/2020). Úlohou ústavného súdu je posúdiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z toho pohľadu, či závery v ňom uvedené zodpovedajú požiadavkám obsiahnutým v práve na spravodlivé súdne konanie, a teda či sú ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 197/2021).

13. V úvode tejto časti rozhodnutia ústavný súd v súvislosti s východiskami rozhodovania vo veci ústavnej sťažnosti zdôrazňuje, že ústavná ochrana základných práv a slobôd, ako aj ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z príslušnej medzinárodnej zmluvy je rozdelená medzi

všeobecné súdy a ústavný súd v súlade s princípom subsidiarity vyplývajúcim z čl. 127 ods. 1 ústavy, podľa ktorého sú všeobecné súdy primárne zodpovedné za výklad a aplikáciu zákonov, ako aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Ústavný súd preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Skutkové a právne závery všeobecného súdu tak môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, m. m. I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, III. ÚS 581/2015).

14. Ústavný súd ďalej považuje za žiaduce v rámci formulovania všeobecných východísk, ktoré tvoria ústavnoprávny základ jeho rozhodovania o ústavnej sťažnosti sťažovateľa, rešpektujúc judikatúru Európskeho súdu pre ľudské práva, zvýrazniť, že jedným z kľúčových princípov spravodlivého súdneho konania, ako ich garantuje čl. 6 ods. 1 dohovoru, je aj právo na náležité odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Jeho obsahom je právo strany sporu na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré preskúmateľným spôsobom, jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Princíp spravodlivosti („fairness“) pritom zaväzuje súdy, aby pre svoje rozhodnutia poskytli dostatočné a relevantné dôvody (napr. III. ÚS 135/04, III. ÚS 198/05, III. ÚS 34/07). Potreba náležité odôvodniť súdne rozhodnutie je daná tiež vo verejnom záujme, pretože je jednou zo záruk, že výkon spravodlivosti nie je arbitrárny, neprehľadný a že rozhodovanie súdu je kontrolovateľné verejnosťou (IV. ÚS 296/09).

15. Z judikatúry ústavného súdu ďalej vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníka konania (či strany sporu), je však povinný na zákonom predpokladané a umožnené procesné úkony účastníka primeraným, zrozumiteľným a ústavne akceptovateľným spôsobom reagovať v súlade s platným procesným právom (m. m. IV. ÚS 252/04, IV. ÚS 329/04, IV. ÚS 340/04, III. ÚS 32/07).

16. Vzhľadom na už uvedené ambíciou ústavného súdu nie je hodnotiť, či sťažovateľom podané dovolanie pre vadu zmätočnosti je prípustné a zároveň dôvodné, čo by bolo neprípustným zásahom do rozhodovacej autonómie dovolacieho súdu v otázke posudzovania prípustnosti a zároveň dôvodnosti podaného dovolania (m. m. II. ÚS 324/2010, IV. ÚS 132/2022). Úlohou ústavného súdu je posúdiť napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z pohľadu, či závery v ňom uvedené zodpovedajú požiadavkám obsiahnutým v práve na spravodlivé súdne konanie, a teda či sú ústavne udržateľné (m. m. IV. ÚS 372/2020, IV. ÚS 197/2021).

17. Po preskúmaní podstatných častí napadnutého uznesenia najvyššieho súdu obsiahnutých v časti I tohto uznesenia ústavný súd konštatuje, že argumenty uvádzané sťažovateľom nie sú spôsobilé viesť k záveru o ústavnej neudržateľnosti rozhodnutia dovolacieho súdu, proti ktorému ústavná sťažnosť smeruje.

18. Nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu sťažovateľ v dovolaní napadol v konkrétnostiach v súvislosti so zistenými kľúčovými skutkovými závermi a s tým spojeným procesom hodnotenia dôkazov (k tomu pozri predovšetkým body 6 a 7 tohto uznesenia). Vzhľadom na skutočnosť, že objasňovanie skutkového stavu odvolacím súdom bolo zo strany najvyššieho súdu preskúmané v rámci vznesenej dovolacej námietky zmätočnosti, ústavný súd preskúmal udržateľnosť odôvodnenia relevantnej časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho. Prihliadal pritom na postavenie najvyššieho súdu ako súdu dovolacieho, do ktorého právomoci nepatrí vlastné zisťovanie skutkových záverov prerokúvanej veci, keďže najvyšší súd neplní v dovolacom konaní úlohu súdu skutkového.

19. Z podstatných častí dovolaní napadnutého rozsudku krajského súdu vyplýva potvrdenie záveru okresného súdu o unesení dôkazného bremena k preukázaniu tvrdenia žalobkyne, že sťažovateľ v rozhodnom čase užíval celú predmetnú nehnuteľnosť tým, že žalobkyni vytvoril také podmienky, že v rozhodnej dobe užívať predmetnú nehnuteľnosť nemohla. Uvedený kľúčový skutkový záver, ktorý sťažovateľ atakuje aj v ústavnej sťažnosti, je okresným súdom, ako aj krajským súdom podporený vo veci vykonanými dôkazmi, a to svedeckými výpoveďami (body 2 a 3 tohto uznesenia). Zároveň sa vo veci konajúce súdy, teda okresný súd, ako aj krajský súd, vyjadrili aj k sťažovateľom predkladanému dôkazu, a to záznamu z obhliadky predmetnej nehnuteľnosti, so záverom, že tento dôkaz nesvedčí v prospech tvrdenia sťažovateľa, že aj v rozhodnej dobe spred troch rokov sťažovateľ neužíval celú predmetnú nehnuteľnosť, resp. že v rozhodnej dobe v užívaní nehnuteľnosti spoluvlastníkovi nebránil (body 2 a 3 tohto uznesenia).

20. Judikatúrou konkretizovaný obsah práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je veľmi pestrý, patrí k nemu i povinnosť súdu svoje rozhodnutie odôvodniť spôsobom zakotveným v § 220 ods. 2 a 3 CSP. Prihliadajúc na podstatné dôvody obsiahnuté v rozhodnutiach okresného súdu a krajského súdu (bod 19 tohto uznesenia), z ktorých vyplýva vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na strane jednej a právnymi závermi na strane druhej, pričom právne závery obsiahnuté v rozhodnutiach vydaných vo veci konajúcimi súdmi nie sú v extrémnom nesúlade s vykonanými skutkovými zisteniami a nie sú ani extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti, sa podľa názoru ústavného súdu najvyšší súd vysporiadal s argumentáciou o nedostatočnosti, resp. arbitrárnosti odôvodnenia rozhodnutia odvolacieho súdu ústavne akceptovateľným spôsobom.

21. Prihliadajúc na relevantné časti odôvodnenia napadnutého uznesenia najvyššieho súdu (body 4 a 5 tohto uznesenia), ústavný súd zastáva názor, že najvyšší súd sa v rámci dovolacieho konania zaoberal dostatočným spôsobom procesom objasňovania skutkového stavu veci, ako aj hodnotením dôkazov vo veci konajúcich súdov, a to v kontexte sťažovateľom namietanej existencie vady zmätočnosti. Najvyšším súdom zvolené premisy pri posúdení uvedeného dovolacieho dôvodu, ako aj závery z nich vyplývajúce považuje ústavný súd za zodpovedajúce zákonnému a ústavnému rámcu upravujúcemu dovolacie konanie.

22. Skutočnosti, ktoré sťažovateľ uvádza v ústavnej sťažnosti, preto neindikujú nedostatočnosť odôvodnenia rozhodnutia dovolacieho súdu a neumožňujú prijať záver, že napadnutým uznesením najvyššieho súdu došlo k takým pochybeniam, ktoré by mali ústavnoprávny rozmer, teda ktoré by vytvárali priestor na možnosť vyslovenia porušenia základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, prípadne práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

23. Argumentácia sťažovateľa sa zameriava na spochybnenie kľúčového skutkového záveru z dôvodu pochybenia vo veci konajúcich súdov pri hodnotení dôkazov. V tomto kontexte pozornosti ústavného súdu neuniklo to, že v samotnom konaní pred okresným súdom to bol práve sťažovateľ, ktorý sa k vykonávaniu dôkazov výsluchom svedkov, z ktorých vo veci konajúce súdy vyvodzovali kľúčové skutkové zistenia, správal vedome ľahostajne.

24. Vo všeobecnosti sa posúdenie otázok, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, odvíja od hmotného práva. Pritom platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé privodiť jej úspech v spore. Bremeno tvrdenia je pritom v korelácii s bremenom popretia tvrdení protistrany (ŠTEVČEK, M. a kol. *Civilný sporový poriadok. Komentár*. Praha : C. H. Beck, 2016, s. 569.)

25. Berúc do úvahy podstatné časti napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ústavný súd zdôrazňuje, že sťažovateľ v súdnom spore dostal možnosť využiť svoje právo zúčastniť sa výsluchu svedkov a obhajovať svoje práva na pojednávaní, ktoré sa uskutočnilo 22. februára 2013, ktorú na základe vlastného subjektívneho rozhodnutia nevyužil, s čím bol spojený procesný následok straty možnosti využitia procesného práva aktívne sa zúčastniť výsluchu svedkov [REDAKOVANÉ] a [REDAKOVANÉ] a otázkami na svedkov reagovať na argumenty protistrany (bod 25 a nasl. napadnutého uznesenia najvyššieho súdu). Uvedeným spôsobom mal sťažovateľ možnosť zvrátenia kľúčového skutkového zistenia, na podklade ktorého napokon vo veci konajúce súdy prijali právny záver o tom, že v rozhodnom čase sťažovateľ užíval celú predmetnú nehnuteľnosť, túto svoju procesnú možnosť však nevyužil.

26. Na podklade dosiaľ uvedeného a preskúmaním napadnutého uznesenia najvyššieho súdu ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd v danom prípade postupoval v medziach svojej právomoci, dovolanie sťažovateľa riadne preskúmal, dospel pritom preskúmaním jednotlivých dovolacích námietok k ústavne udržateľnému záveru o ich neopodstatnenosti. Najvyšší súd v dôvodoch napadnutého uznesenia odpovedá na východiskové námietky uplatnené v dovolaní sťažovateľom ústavne akceptovateľným spôsobom, pričom jeho odôvodnenie obsiahnuté v napadnutom uznesení nemožno považovať za svojvoľné ani za zjavne neodôvodnené a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných procesnoprávných a hmotnoprávných noriem, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu.

27. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s právnym názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje na prijatie záveru o porušení práva na súdnu ochranu a na spravodlivý súdny proces. Stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (m. m. II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) vychádza z názoru, že nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom strán v spore vrátane ich dôvodov a námietok (m. m. II. ÚS 465/2017).

28. Keďže z ústavnoprávneho hľadiska niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybnovali závery napadnutého uznesenia najvyššieho súdu z pohľadu argumentácie sťažovateľa, ústavný súd ústavnú sťažnosť vo veci namietaného porušenia práv zaručených čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru odmietol v súlade s § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

29. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, zaoberať sa ďalšími návrhmi v nej uplatnenými stratilo svoje opodstatnenie.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

**V Košiciach 5. decembra 2023**

**Miroslav Duriš**  
**predseda senátu**